

"אני נקרע קצת בין הצורך להישאר ולשמור על הבית לבין לצאת לטייסת להילחם משם. אני לוקח סרבול ואת האקדח שלי זריז, אומר לאשתי שאני סומך עליה ושתשמור על הילדים. אני מבקש שלא יפתחו את הדלת לאף אחד וישמעו להנחיות. נותן נשיקה ויורה את עצמי החוצה לטייסת. אני מקפיד לנעול גם את השער של הגינה וצועק לאשתי שוב 'לא לפתוח לאף אחד'."

"אני מגיע לטייסת מתארגן ומתעדכן. המשימה: תגובת כוחות. בקשר לסיכונים אין מממש בהירות. אנחנו מוכנים וניגשים למסוק. מניעים ויוצאים לכיוון נבי מוסא להעמיס כוחות של צנחנים (890). המשימה היא 4 מסוקים, והנחתה של 200 צנחנים בסעד בכדי לעצור את התקפת החמאס מהבוקר."

"נוחתים בנבי מוסא, אני סוגר רמפה ומעדכן שיש לנו 50 לוחמים בבטן. אנחנו ומספר 1 מוכנים ומקבלים החלטה לצאת בזוגות. מסוק 1 ו-2 ממריאים ראשונים ומסוק 3 ו-4 ממשיכים בהעמסה. הם יצאו כ- 10 דקות אחריו. אנחנו פונים להנחית את הכח במנחת ליד קיבוץ שמותקף. בדרך החליפו לנו את המנחת ועכשיו אנחנו צרכים להוריד את הכח דרומית לעלומים."

בדרך לשם כשאני מבין שיש בעיה עם המנחת. אני שואל את הקברניט האם המשטח ליד עלומים גם מאוים? והוא עונה לי שאין מודיעין. החלטנו להתייחס למשטח כמאיים כי לא היה לנו מושג האם החמאסניקים יכולים להיות שם ולכן הם בכלל הגיעו, לפי המידע שהיה לנו מהתקשורת"

"מסוק 1 מקבל טיל נ"ט למנוע שמאל. המנוע נופל, הם משליכים בידונים והולכים לנחיתה חירום. מסוק 1 מודיע שהוא נפגע. אנחנו מבינים את זה ומחליטים להמשיך לנחיתה אתו."

נוחתים, אני מדווח שהרמפה פתוחה ויורד ממנה מאד מפוקס לפריקת הכח בזריזות. פתאום אני שומע פיצוץ חזק ממש קרוב והאדמה מתחתי ממש רועדת. אני מסיט את המבט ורואה בשעה 5 במרחק של כ- 30 מטרים כדור אש בגובה של כ-20 מטרים ופטריות עשן ענקית. אני חושב לעצמי שזה כמו בסרטים ובשבריר שניה מתחבר לסיטואציה ומבין שזה לא סרט אלא אמיתי. אני מדווח על נפילה קרוב אלינו. אני מדווח בקור רוח שיש נפילות עלינו. הקברניט שואל "מה יש?" ואני עונה בצורה ברורה "נפילה פה בצד ימין!" יש נפילה נוספת באותו האזור של הנפילה הקודמת והטון בצוות קופץ. הצוות מקדימה מתחיל לצעוק הוראות לכח שבבטן ברמקולים "לרוץ מהר החוצה"

מסביבי קולות ירי ופיצוצים. האדמה רועדת. הצנחנים מתחילים לצאת מהמסוק לכיוון שעה 5 בדיוק לאזור בו היתה הנפילה הראשונה. אני נזכר בסדרה שראיתי על מלחמת העולם השניה שבו לוחם אמר שהמקום הכי בטוח להיות בו בזמן הפצצה, זה מקום שבו כבר נפלה פצצה אחת. הרי הסיכוי נמוך שיפלו 2 פצצות בדיוק באותו מקום. זה גורם לי להרגיש שאני פורק את הלוחמים למקום בטוח יחסית"

"אני רואה תמונה ראשונה מתוך שתיים שיצרבו לי כנראה לכל החיים. מספר 1 במרחק של כ-150 מטר מאתנו כבוי. הרוטור לא מסתובב. אני מבין הצוות נוטש את המסוק ואנחנו עוברים למשימת חילוץ תחת אש. שני אנשי צוות רצים לכיווני מתקדמים לפני כולם. איש צוות נוסף קופץ מהדלת צוות ואי צוות אחרון מתכנס בריצה מצד שמאל שלי מאזור הזנב של המסוק. כולם רצים אלי. הירי לא מפסיק ואני שומע שריקות של כדורים קרוב אלי פוגעות במתכת. אני מבין שהכדורים פוגעים במסוק ובכל רגע המסוק יכול להפגע או שאני אפגע. כשברקע נפילות פצמ"רים נוספות. ריח אבק השריפה והחום הכבד כבר חלק מנוף המשימה."

אני מדווח שיורים עלינו ומביט בצוות שרץ אלי. בשלב זה עולות לי 2 מחשבות. מחשבה ראשונה: 'אלו חברים מהטייסת! אני לגמרי יכולתי להיות אחד מאלה שרצים אלי עכשיו. לא הייתי רוצה שהמסוק שאני רץ אליו ימריא לפני שאני מגיע אליו'. מחשבה זו לוקחת אותי למחשבה השנייה: 'אנחנו לא ממריאים בלעדיהם!' בידיעה ברורה שעוד רגע במקרה הטוב אני אפגע ובמקרה הפחות טוב המסוק יפגע מאחת הפצצות.

"מגיע הביתה מעדכן את אשתי שככל הנראה נפצעתי קצת בנשמה. עוד לא מבין מה נפצע בה אבל ידעתי שנפצעתי. ניגש לילדים שישנים נותן להם נשיקה ומודה לאלוהים שהשאיר אותי להם.

נכנס למקלחת ומנקה את עצמי מהיממה האחרונה. אני נכנס למיטה בסביבות השעה 11 ומנסה להרדם. הגוף מרגיש בוער ולא רגוע. הילדים מגיעים בשלב כלשהו ונכנסים לחדר בשקט בכדי לא להפריע לי לישון. הם לא יודעים שאני לא ישן. הם מנשקים אותי ואני מחבק אותם. נותן להם אהבה ובעיקר מרגיש לא הוגן כלפיהם. את השעה 16:30 אני רואה בשעון. אני ער מאתמול ב 6:30. 34 שעות. זהו... כנראה כמה שעות לאחר מכן הגוף כבר לא עמד בזה ונרדמתי עד הבוקר"

4/8/24

אני ו _____ נוסעים ברכב לבד. ואז הוא שואל אותי "אבא, אם אומרים לך שאתה יכול לצאת למבצע שיציל את משפחת ביבס, אבל יש סיכוי שתמות, האם תצא?" האמת שנאלמתי ואז שאלתי אותו "למה אתה מתכוון?" כאילו לא הבנתי אז הוא שאל שוב בצורה מאוד ברורה "אם אומרים לך לצאת למבצע להציל את משפחת ביבס ויש סיכוי שתמות ותשאיר אותנו בלי אבא, האם תצא?" שוב נאלמתי! מה לענות לו? האם לספר לו שכבר הסתכנתי המון פעמים וכמעט נהרגתי ביום הראשון למלחמה? אנחנו לפני מבצע בסוריה עם סיכון גבוה. מה אני אמור לאמר לו? זה הזכיר לי את השיחה עם _____ שאמרתי לה שבשבועות הראשונים למלחמה כשיצאתי מהבית בידיעה שיש סיכוי גדול שלא אחזור ונפרדתי מהם כאילו בפעם האחרונה שתקה. הבהרתי לה שלא הייתה לי כוונה לצאת ולמות אלא יצאתי בכוונה להגן על הבית כשאני לוקח את הסיכון הזה. לוקח את הסיכון הזה מהסיבה שאני לא רוצה שיגיע ויפגעו בילדים ובה. במשפחה הפרטית שלי. אז מה אני עונה ל _____. מרגיש לי שאם אני אומר לו "כן" אז אני יכול לצאת גיבור ויכול לצאת גם אבא שלא איכפת לו למות ולהשאיר את הילדים שלו בלי אבא. אז שאלתי אותו "מה אתה היית עושה?" הוא ענה שהוא היה יוצא. מצטער שלא שאלתי אותו מה הוא היה רוצה שאני אעשה.

זה הזכיר לי _____ אמרה לי אחרי מבצע ארנון שהיא לא רוצה שאהיה כמו ארנון. גיבור שמת.
